



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 195

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 20 martie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 708 din 29 noiembrie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012 privind aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale, art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice și art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice.....	2-7
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
274. — Decizie privind eliberarea, la cerere, a domnului Petru Alexandru Frătean din funcția de secretar de stat la Ministerul Economiei.....	7
275. — Decizie privind numirea doamnei Mirela Bărbulescu în funcția de consilier la cabinet consilier de stat în cadrul aparatului propriu de lucru al prim-ministrului....	8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 708**

din 29 noiembrie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012 privind aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale, art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice și art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ștefania Sofronea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012 privind aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale, art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice și art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, excepție ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne — Biroul Teritorial Suceava în Dosarul nr. 2.199/86/2015 al Curții de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 564D/2016.

2. La apelul nominal lipsesc autorul excepției și părțile Inspectoratul de Poliție Suceava și Ministerul Afacerilor Interne București, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 632D/2016, 748D/2016, 803D/2016, 835D/2016 și 836D/2016, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași dispoziții de lege, excepție ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne — Biroul Teritorial Suceava, în calitate de reprezentant al membrilor săi, în dosarele nr. 2.236/86/2015, 1.245/86/2015, 1.835/86/2015, 1.886/86/2015 și 3.084/86/2015

ale Curții de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal.

4. La apelul nominal lipsesc autorul excepției și părțile Ministerul Afacerilor Interne, Inspectoratul Județean de Poliție Suceava și Inspectoratul General al Poliției Române, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 564D/2016, 632D/2016, 748D/2016, 803D/2016, 835D/2016 și 836D/2016, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 632D/2016, 748D/2016, 803D/2016, 835D/2016 și 836D/2016 la Dosarul nr. 564D/2016, care este primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca inadmisibilă, considerând că aspectele invocate de autorul excepției privesc probleme de interpretare și aplicare a legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 4 aprilie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 2.199/86/2015, Încheierea din 18 aprilie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 2.236/86/2015, încheierile din 19 aprilie 2016, pronunțate în dosarele nr. 1.245/86/2015 și nr. 1.835/86/2015 și încheierile din 20 mai 2016, pronunțate în dosarele nr. 1.886/86/2015 și nr. 3.084/86/2015, **Curte de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012 privind aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale, art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice și art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind**

salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice. Excepția a fost ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne — Biroul Teritorial Suceava, în calitate de reprezentant al membrilor săi, cu prilejul soluționării unor acțiuni privind acordarea unor diferențe bănești reprezentând actualizarea normei de hrană.

8. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate, potrivit cărora cuantumul alocației valorice pentru drepturile de hrană în anii 2012, 2013, 2014 și 2015 nu poate depăși nivelul în vigoare în luna iunie 2010, sunt contrare prevederilor art. 1 alin. (5), art. 16 alin. (1), art. 41 alin. (2) și art. 53 din Constituție, precum și art. 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 6 și art. 14 din aceeași convenție. În acest sens arată că, potrivit art. 28 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, ale anexei la Hotărârea Guvernului nr. 65/2003 privind stabilirea drepturilor de hrană, în timp de pace, ale personalului aparținând structurilor Ministerului de Interne, căruia i se aplică Statutul polițistului, dar și ale Ordinului Ministerului Administrației și Internelor nr. S/310/2009 privind hrănirea efectivelor Ministerului Administrației și Internelor în timp de pace, pentru personalul căruia i se aplică Statutul polițistului și care îndeplinește misiuni cu pericol deosebit, care execută, conduce sau coordonează misiuni operative ori contribuie la realizarea acestora se acordă un drept de hrană care să asigure 5010 calorii, zilnic, fiecărui individ. Prin art. 6 din acest din urmă act normativ s-a prevăzut că, atunci când dreptul la hrană nu se acordă gratuit sub formă de alimente sau hrană preparată, va fi acordată în schimb valoarea financiară neimpozabilă a normei de hrană.

9. În anul 2010, prin Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, dreptul la hrană a fost redus temporar, cu 25%, revenindu-se apoi, prin acte normative succesive, la nivelul în vigoare în luna iunie 2010, dar fără ca suma să fie actualizată, astfel că rezultă o diminuare a normei de hrană, valoarea acordată neasigurând cele 5010 calorii necesare. Actualizarea, care reprezintă corelarea valorii financiare a normelor de hrană cu indicii prețului de consum, este reglementată de art. 5 din Legea nr. 523/2003 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 26/1994 privind drepturile de hrană, în timp de pace, ale personalului din sectorul de apărare națională, ordine publică și siguranță națională. În intervalul dintre anii 2010—2013, contravaloarea celor 5010 de calorii a crescut, prin ordine ministeriale succesive, până la suma de 27 de lei. Or, instituțiile bugetare nu au aplicat această actualizare până la data de 1 iulie 2015, când dispozițiile art. 12 alin. (1¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, așa cum au fost completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 26/2015 pentru completarea art. 12 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, au prevăzut în mod expres acordarea dreptului la hrană la valoarea actualizată.

10. Așa fiind, având în vedere că până la data de 1 iulie 2015 dreptul la hrană a fost restrâns, autorul excepției consideră că nu a fost respectat caracterul temporar al restrângerii exercițiului unor drepturi sau libertăți, prevăzut de art. 53 din Constituție.

11. De asemenea consideră că se creează o stare de discriminare între personalul instituțiilor publice care primește dreptul la hrană prin acordarea de alimente ori de hrană preparată și care beneficiază în continuare de cele 5.010 calorii și persoanele care primesc dreptul la hrană în bani și care primesc o valoare cu care nu se pot asigura cele 5.010 calorii.

În acest sens compară situația mai multor categorii de persoane care se bucură de dreptul la hrană potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 26/1994 privind drepturile de hrană, în timp de pace, ale personalului din sectorul de apărare națională, ordine publică și siguranță națională. În susținerea acestei critici, Curtea arată că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 26/2015 prin care s-a prevăzut acordarea dreptului la hrană la valoarea actualizată au fost justificate de însăși necesitatea asigurării unui cadru unitar de aplicare a unor dispoziții referitoare la acordarea unor drepturi specifice, respectiv a asigurării unui tratament egal și nediscriminatoriu personalului din sectorul de apărare națională, ordine publică și securitate națională care participă la misiuni comune pe teritoriul național, precum și misiuni și operații ale Uniunii Europene sau sub mandatul ONU, NATO și, respectiv al OSCE. De asemenea, în nota de fundamentare a ordonanței s-a ținut seama de faptul că interoperabilizarea misiunilor comune, inclusiv a celor desfășurate pe teritoriul României implică stabilirea unui raport optim între resursele logistice și financiare alocate, în funcție de volumul și complexitatea activității și rezultatele așteptate.

12. Totodată, autorul excepției consideră că dispozițiile de lege criticate aduc atingere dispozițiilor art. 1 din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât dreptul la hrană reprezintă un bun, precum și art. 41 alin. (2) din Constituție, deoarece dreptul la hrană reprezintă o măsură de protecție socială a salariaților care lucrează în condiții deosebite.

13. În sfârșit, susține că dispozițiile de lege criticate nu sunt suficient de clare și previzibile, unele instanțe considerând că trebuie acordată valoarea actualizată de 27 de lei, prevăzută prin Ordinul ministrului apărării naționale MS 76 din 19 iulie 2013, în timp ce altele au apreciat, în mod contrar, că valoarea acordată nu o poate depăși pe cea din luna iunie 2010.

14. **Curtea de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal** apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens arată că aceste dispoziții se aplică tuturor persoanelor aflate în aceleași situații, fără excepții. De asemenea arată că dreptul la hrană nu este menționat în mod expres în art. 41 alin. (2) din Constituție, iar maniera concretă de acordare a protecției sociale revine legiuitorului, care poate hotărî ce cuantum bănesc se acordă pentru protecția sănătății sau pentru munca în condiții deosebite sau speciale. Totodată, consideră că art. 53 din Constituție nu este încălcat, întrucât alocația pentru hrană nu este un drept fundamental.

15. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

16. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât autorul acesteia pune în discuție probleme de aplicare și interpretare a legii, care nu sunt de competența instanței de contencios constituțional.

17. **Avocatul Poporului** arată că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, aplicându-se în mod egal tuturor persoanelor aflate în aceeași situație, fără privilegii sau discriminări. De asemenea arată că alocația pentru hrană nu este un drept fundamental.

18. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

19. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

20. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012 privind aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 340 din 18 mai 2012, ale art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 13 decembrie 2012, ale art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 703 din 15 noiembrie 2013, și ale art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 925 din 18 decembrie 2014. Dispozițiile legale criticate au următoarea redactare:

— Art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012: *„Cuantumul drepturilor prevăzute la art. 2 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 118/2010, cu modificările și completările ulterioare, se majorează potrivit art. 1 alin. (1), fără a depăși nivelul în vigoare în luna iunie 2010.”;*

— Art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012: *„În anul 2013 se mențin în plată la nivelul acordat pentru luna decembrie 2012 drepturile prevăzute la art. 1 și art. 3—5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012 privind aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale, aprobată cu modificări prin Legea nr. 182/2012.”;*

— Art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013: *„În anul 2014, cuantumul compensației bănești, respectiv al alocației valorice pentru drepturile de hrană și, respectiv, valoarea financiară anuală a normelor de echipare, precum și valoarea financiară a drepturilor de echipament se mențin în plată la nivelul stabilit pentru anul 2013.”;*

— Art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014: *„În anul 2015, cuantumul compensației bănești, respectiv al alocației valorice pentru drepturile de hrană și, respectiv, valoarea financiară anuală a normelor de echipare, precum și valoarea financiară a drepturilor de echipament se mențin în plată la nivelul stabilit pentru anul 2014.”*

21. Curtea constată că dispozițiile de lege criticate și-au încetat aplicarea la o dată anterioară sesizării Curții Constituționale cu prezenta excepție de neconstituționalitate. Având în vedere, însă, cele reținute prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, în sensul că „sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare”, Curtea urmează să analizeze constituționalitatea dispozițiilor de lege cu care a fost sesizată, care continuă să își producă efectele în cauzele în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate.

22. Autorul excepției consideră că dispozițiile de lege criticate sunt contrare următoarelor texte din Constituție: art. 1 alin. (5) referitor la obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 41

alin. (2) privind protecția socială a salariaților și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți. De asemenea susține că sunt încălcate dispozițiile art. 6 și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dispoziții privind dreptul la un proces echitabil și interzicerea discriminării, precum și dispozițiile art. 1 din Primul Protocol la convenția amintită, referitor la dreptul de proprietate.

23. Examinând dispozițiile de lege criticate, Curtea reține că autorul excepției critică, în principal, faptul că revenirea la cuantumul alocației pentru hrană avut anterior reducerii cu 25% a acestui drept prin dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010, s-a realizat fără actualizarea acestei sume, potrivit dispozițiilor art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 26/1994 privind drepturile de hrană, în timp de pace, ale personalului din sectorul de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 9 aprilie 1998. O primă consecință pretins neconstituțională a acestui fapt este că dreptul de hrană suferă o diminuare contrară art. 53 și art. 41 alin. (2) din Constituție.

24. Față de această critică, Curtea reține că alocația pentru hrană reprezintă unul dintre drepturile acordate polițiștilor în virtutea specificului activității pe care o desfășoară, activitate care este de natură să supună organismul și psihicul unor solicitări și riscuri sporite. Astfel, art. 28 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 24 iunie 2002, consacră dreptul polițiștilor la alocație de hrană zilnică, alături de alte drepturi precum dreptul la uniformă, echipament specific, asistență medicală și psihologică, proteze, precum și medicamente gratuite. Potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (1) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 26/1994, acordarea dreptului de hrană se face, de regulă, în natură, în limita unor plafoane calorice diferențiate pe categorii, care constituie norme de hrană zilnice, dar se poate face și pe bază de alocație valorică.

25. Cât privește conținutul dispozițiilor art. 41 alin. (2) din Constituție, Curtea, prin Decizia nr. 64 din 24 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 286 din 28 aprilie 2015, paragraful 20, a arătat, în esență, că textul constituțional enumeră elementele componente ale dreptului la protecție socială a salariaților, respectiv securitatea și sănătatea salariaților, regimul de muncă al femeilor și al tinerilor, instituirea unui salariu minim brut pe țară, repausul săptămânal, concediul de odihnă plătit, prestarea muncii în condiții deosebite sau speciale, formarea profesională, precum și „*alte situații specifice, stabilite prin lege*”. Curtea a constatat că intenția legiuitorului constituant, prin trimiterea la „*alte situații specifice, stabilite prin lege*” în vederea determinării sferei de cuprindere normativă a dreptului, a fost aceea de a permite configurarea și structurarea acestuia într-un mod dinamic, permițând adaptarea sa noilor realități economice sau sociale care intervin în evoluția societății. Pentru a se pronunța cu privire la o eventuală încălcare a dispozițiilor art. 41 alin. (2) din Constituție, Curtea, prin paragraful 21 al aceleiași decizii, a apreciat că este necesar să distingă între acele elemente componente ale dreptului care îl definesc și-l caracterizează, fiind inerente existenței sale constituționale, și cele care au o natură pur legală. Dacă în raport cu această din urmă categorie de elemente care țin de protecția socială a muncii, legiuitorul are o largă marjă de apreciere, în raport cu prima categorie marja acestuia de apreciere este una limitată, ținând cont tocmai de natura juridică specifică a acesteia. Prin urmare, Curtea a considerat că este necesar să analizeze dacă dreptul consacrat prin lege reprezintă

o măsură de protecție socială a muncii, iar în cazul unui răspuns pozitiv, dacă este un drept pur legal sau, din contră, caracterizează însuși dreptul fundamental la măsuri de protecție socială a muncii. Cât privește cea de a doua cerință, Curtea, prin Decizia nr. 64 din 24 februarie 2015, paragraful 24, a statuat că, pentru a putea considera că un drept care este consacrat prin lege, dar nu și la nivel constituțional, are un caracter fundamental este necesar ca acesta să reprezinte fie o transpunere a unor prevederi din tratate internaționale la care România este parte, fie să constituie măsuri de protecție socială a muncii cu un impact social-economic deosebit. În acest sens, Curtea a reținut că „teza întâi a art. 41 alin. (2) din Constituție are un conținut normativ flexibil tocmai pentru a putea fi adaptat la schimbările social-economice la care este supusă societatea de-a lungul timpului. Această concluzie este susținută și de faptul că teza a doua a aceluiași text constituțional, pentru a defini elementele componente ale dreptului la măsuri de protecție socială a muncii, dezvoltă teza întâi a art. 41 alin. (2) din Constituție, printr-o trimitere generică la lege. Această trimitere la lege permite Curții Constituționale ca, prin jurisprudența sa, să constituționalizeze acele drepturi ale angajaților prevăzute de lege care reprezintă fie o transpunere a unor prevederi din tratate internaționale la care România este parte, fie măsuri de protecție socială a muncii cu un impact social-economic deosebit.”

26. Analizând dreptul la alocația de hrană din perspectiva celor mai sus arătate, Curtea apreciază că, raportat la specificul activității desfășurate de polițiști, acesta poate fi privit ca o măsură de protecție socială a acestei categorii profesionale. De altfel, consacrarea acestui drept alături de dreptul la uniformă, echipament specific, asistență medicală și psihologică, proteze, precum și medicamente gratuite întărește ideea că acordarea acestui drept nu poate fi privită ca un simplu beneficiu ori privilegiu, ci face parte dintre acele măsuri cu caracter preventiv ori de remediu prin care se urmărește păstrarea integrității fizice și psihice a polițiștilor.

27. În continuare, raportându-se la celelalte criterii avute în vedere prin Decizia nr. 64 din 24 februarie 2015, Curtea observă că alocația de hrană nu face obiectul unei consacării exprese prin documentele internaționale pe care legiuitorul le-a avut în vedere atunci când a reglementat Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului. Astfel, Recomandarea Rec(2001)10 a Comitetului Miniștrilor Statelor Membre privind Codul european de etică al poliției prevede, cu caracter general, la art. 20 că „organizarea serviciilor de poliție trebuie să cuprindă măsuri eficiente, pentru a garanta integritatea personalului de poliție și comportamentul adecvat al acestuia, în executarea misiunilor, și în special, respectarea libertăților și drepturilor fundamentale ale persoanei, în mod particular, prin Convenția Europeană a Drepturilor Omului.” În mod asemănător, prin Declarația asupra poliției adoptată prin Rezoluția nr. 690 din 1979 de Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei se prevede dreptul polițiștilor de a-și desfășura activitatea în condiții profesionale, psihologice și materiale care să le protejeze integritatea, imparțialitatea și demnitatea (art. 4 din capitolul privind „Statutul”), fără a fi precizată modalitatea concretă de realizare a acestor condiții. Cu un caracter mai general, Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale consacră în art. 6 dreptul la muncă și prevede în art. 7 obligația statelor membre de a asigura condiții de muncă juste și prielnice, fără ca dreptul la o normă de hrană să fie nominalizat în mod expres.

28. Așa fiind, Curtea analizează, în continuare, dacă dreptul la alocație pentru hrană are un impact economico-social deosebit, care permite constituționalizarea sa. Pentru a face această analiză, Curtea apreciază că este necesar a fi amintite

cele reținute prin Decizia nr. 64 din 24 februarie 2015, paragraful 18, în sensul că protecția socială a muncii reprezintă o componentă esențială a dreptului la muncă. Cu privire la garanțiile drepturilor fundamentale la muncă și la protecția socială a muncii, Curtea a reținut că „acestea vizează reglementarea legală a raporturilor de muncă, asigurarea stabilității acestora, a drepturilor și obligațiilor angajatorilor și ale angajaților, ele având menirea, pe de o parte, să asigure desfășurarea raporturilor juridice de muncă într-un cadru legal, judicios și echitabil, apărarea deopotrivă a intereselor legitime, atât ale angajatorilor, cât și ale salariaților (Decizia nr. 506 din 4 octombrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 982 din 4 noiembrie 2005) și, pe de altă parte, să împiedice angajatorii să dispună, din proprie inițiativă, încetarea raporturilor de muncă în mod abuziv, nelegal și nejustificat, și, corelativ, să asigure exercitarea dreptului de apărare al salariaților împotriva oricăror măsuri nelegale sau neîntemeiate (Decizia nr. 205 din 26 iunie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 588 din 19 septembrie 2001, sau Decizia nr. 252 din 18 septembrie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 736 din 19 noiembrie 2001).” Prin urmare, Curtea consideră că, pentru a avea un caracter de drept fundamental, o măsură de protecție socială trebuie să asigure în mod esențial exercitarea dreptului la muncă în condiții de legalitate și echitate, respectarea drepturilor salariaților și, totodată, să intervină cu acele reglementări care sunt de natură să garanteze posibilitatea reală, concretă de a desfășura munca, astfel încât acest drept să nu dobândească un caracter iluzoriu. Or, în ceea ce privește alocația de hrană, Curtea apreciază că, în pofida contribuției sale la crearea unor condiții cât mai adecvate desfășurării activității polițiștilor, nu se poate susține că impactul acestui drept asupra raportului de serviciu este de natură să influențeze legalitatea, caracterul judicios și echitabil al acestuia și nu poate fi văzut ca o măsură în lipsa căreia exercitarea drepturilor și îndatoririlor ce decurg din raportul de serviciu ar fi supuse îndoielii ori ar da loc abuzului uneia dintre părțile raportului de serviciu. Astfel, în măsura în care protecția socială a salariaților este văzută ca o modalitate de garantare și protejare a exercitării dreptului la muncă, Curtea consideră că dreptul la alocația de hrană nu reprezintă un element esențial pentru existența raportului de serviciu al polițiștilor și exercitarea drepturilor și îndatoririlor ce decurg din acesta, ci doar o modalitate prin care legiuitorul, în funcție de resursele financiare disponibile, a înțeles să creeze condiții adecvate desfășurării acestei profesii. Legiuitorul are libertatea de a opta care sunt modalitățile concrete prin care asigură diverselor categorii profesionale condițiile adecvate desfășurării muncii, fără a se putea considera că toate aceste măsuri reprezintă drepturi fundamentale, în măsura în care nu sunt determinante pentru existența și desfășurarea raporturilor de muncă. De asemenea, legiuitorul va putea dispune modificarea sau chiar încetarea acordării acestor măsuri de protecție socială, fără a fi necesar să se supună condițiilor art. 53 din Constituție, întrucât acest text constituțional privește numai drepturile consacrate de Legea fundamentală, iar nu și cele stabilite prin legi.

29. Având în vedere cele mai sus reținute, Curtea constată că prevederile art. 41 alin. (2) și ale art. 53 din Constituție nu sunt incidente în cauză, dreptul la alocația de hrană nereprezentând un drept fundamental.

30. O altă critică invocată de autorul excepției are în vedere încălcarea prevederilor art. 1 din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Analizând această critică, Curtea constată că alocația pentru hrană acordată polițiștilor constituie un „bun”, întrucât are o valoare patrimonială, astfel că intră sub protecția prevederilor

convenționale amintite. Cu toate acestea, având în vedere cele mai sus reținute, referitor la dreptul legiuitorului de a stabili care sunt măsurile concrete de protecție socială a salariaților care nu au un caracter fundamental, precum și de a modifica ori dispune încetarea acordării acestor drepturi, Curtea apreciază că dispozițiile art. 1 din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu sunt incidente decât cu privire la sumele deja încasate cu acest titlu, sume devenite certe, lichide și exigibile, iar nu și cu privire la sumele viitoare asupra cărora legiuitorul este liber să dispună în privința cuantumului și a condițiilor de acordare. De altfel, prin Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza *Kechko împotriva Ucrainei*, paragraful 23, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că „statul este cel care este în măsură să stabilească ce beneficii trebuie plătite angajaților săi din bugetul de stat. Statul poate dispune introducerea, suspendarea sau încetarea plății unor astfel de beneficii prin modificări legislative corespunzătoare. Totuși, atunci când o dispoziție legală este în vigoare și prevede plata anumitor beneficii, iar condițiile stipulate sunt respectate, autoritățile nu pot refuza în mod deliberat plata acestora atât timp cât dispozițiile legale rămân în vigoare.”

31. În ceea ce privește susținerile autorului excepției referitoare la caracterul discriminatoriu al textelor de lege criticate, Curtea constată că autorul excepției are în vedere diferențele care apar între beneficiarii dreptului la alocație de hrană ca urmare a modalității diferite de acordare a acestui drept. Astfel, arată că persoanele cărora li s-a acordat acest drept în natură continuă să se bucure de norma de 5010 calorii zilnice, pe când cei cărora li s-a acordat acest drept sub formă bănească au suportat o reducere a normei de hrană, prin neactualizarea sumei în conformitate cu indicii prețului de consum.

32. Față de această critică, Curtea reține că, potrivit art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 26/1994, de dreptul la hrană beneficiază personalul din Ministerul Apărării Naționale, Ministerul Administrației și Internelor, Ministerul Justiției — Direcția Generală a Penitenciarelor și Serviciul Independent de Protecție și Anticorupție, Serviciul Român de Informații, Serviciul de Informații Externe, Serviciul de Protecție și Pază și Serviciul de Telecomunicații Speciale. Legea nr. 360/2002 se referă doar la o parte din acest personal, respectiv la polițiști. Acest drept se acordă în limita unor plafoane calorice diferențiate pe categorii de personal, plafoane care constituie norme de hrană zilnice și care sunt prevăzute în anexa nr. 1 la ordonanța amintită. Așa cum s-a reținut și mai sus, acordarea acestui drept se poate face fie în natură, fie sub forma unei alocații valorice.

33. Situația personalului aparținând structurilor Ministerului de Interne căruia i se aplică Statutul polițistului și care beneficiază pentru perioada în care se află în activitate de o alocație de hrană zilnică este reglementată de Hotărârea Guvernului nr. 65/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 81 din 7 februarie 2003. În anexa acestui act normativ sunt prevăzute normele de hrană zilnice, plafoanele calorice și categoriile de personal pentru care se acordă acest drept. Diferențierile între normele de hrană stabilite și modalitățile de acordare a acestora se fac în funcție de specificul activității și gradul de solicitare apreciat ca fiind aferent activității desfășurate. Prin urmare, fiecare dintre persoanele aflate în cadrul uneia dintre categoriile reglementate de anexa la Hotărârea Guvernului nr. 65/2003 se supune aceluiași tratament juridic ca toate celelalte persoane aflate în aceeași situație cu a sa. În același timp, fiecare categorie de persoane se află într-o situație distinctă sub aspectul condițiilor care justifică acordarea normei de hrană în raport cu celelalte categorii de persoane menționate în același act normativ. Or, având în vedere

jurisprudența Curții Constituționale în care s-a reținut că principiul egalității în drepturi nu înseamnă uniformitate, violarea principiului egalității și nediscriminării existând doar atunci când se aplică un tratament diferențiat unor cazuri egale, fără o motivare obiectivă și rezonabilă, sau dacă există o disproporție între scopul urmărit prin tratamentul inegal și mijloacele folosite (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 20 din 24 ianuarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 243 din 10 aprilie 2003, Decizia nr. 156 din 15 mai 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 339 din 26 iunie 2001), Curtea apreciază că dispozițiile de lege criticate nu au efecte de natură a contraveni prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție.

34. De altfel, Curtea observă că situația discriminatorie la care se referă autorul excepției are mai degrabă în vedere faptul că, în împrejurări specifice, mai multe categorii de personal din domeniul apărării naționale, ordinii publice și securității naționale sunt chemate să desfășoare activități comune. Or, Curtea apreciază că acestea sunt situații speciale, care reclamă reglementări specifice, dar care nu sunt de natură să afecteze constituționalitatea dispozițiilor de lege criticate care stabilesc un tratament egal pentru persoane aflate în situații identice, anume cele care primesc norma de hrană sub forma unei alocații valorice.

35. În continuare, Curtea apreciază că nici critica de neconstituționalitate referitoare la caracterul neclar și imprevizibil al textelor de lege care constituie obiectul excepției de neconstituționalitate nu poate fi reținută. Astfel, dreptul la care se referă aceste texte de lege privește „*alocația valorică pentru drepturile de hrană*”. Or, așa cum s-a reținut mai sus, Ordonanța Guvernului nr. 26/1994 face distincție între acordarea dreptului de hrană în natură față de acordarea sa prin alocație valorică, sub forma unei sume de bani. Prin urmare, nu poate fi făcută o confuzie referitoare la natura dreptului vizat de aceste dispoziții de lege.

36. De asemenea, Curtea reține că prin art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012 se stabilește o recuperare a reducerii cuantumului alocației valorice de hrană, în două tranșe, fără a se putea depăși nivelul în vigoare în luna iunie 2010. Cuantumul stabilit prin această ordonanță de urgență s-a păstrat până la sfârșitul anului 2012. Dispozițiile art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 au reglementat cuantumului alocației valorice de hrană începând cu anul 2013, prin raportare la nivelul din decembrie 2012. Dispozițiile art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 au prevăzut acordarea aceluiași quantum și în anul 2014, iar dispozițiile art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 au stabilit acordarea alocației valorice pentru hrană la nivelul stabilit pentru anul 2014. Prevederile art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 au prevăzut că, începând cu data de 1 iulie 2015, cuantumului alocației valorice pentru hrană se acordă la valoarea actualizată. Așa fiind, apare ca evident că, până la data de 1 iulie 2015, acest drept s-a acordat în cuantumului stabilit de textele de lege supuse analizei de constituționalitate, fără a fi actualizat, iar o eventuală interpretare contrară reprezintă un aspect particular de aplicare a legii, a cărui temeinicie nu revine însă analizei exercitate de instanța de contencios constituțional.

37. În sfârșit, Curtea constată că autorul excepției nu motivează critica sa referitoare la încălcarea prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, astfel că această critică nu îndeplinește condițiile stabilite de art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, republicată, referitoare la necesitatea motivării sesizărilor adresate Curții Constituționale.

38. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne — Biroul Teritorial Suceava în dosarele nr. 2.199/86/2015, 2.236/86/2015, 1.245/86/2015, 1.835/86/2015, 1.886/86/2015 și 3.084/86/2015 ale Curții de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2012 privind aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale, art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice și art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 29 noiembrie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind eliberarea, la cerere, a domnului Petru Alexandru Frătean
din funcția de secretar de stat la Ministerul Economiei**

Având în vedere Cererea domnului Petru Alexandru Frătean, înregistrată la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/5.231/M.B. din 20 martie 2017,

în temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Petru Alexandru Frătean se eliberează, la cerere, din funcția de secretar de stat la Ministerul Economiei.

PRIM-MINISTRU

SORIN MIHAI GRINDEANUContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Mihai Busuioc

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind numirea doamnei Mirela Bărbulescu
în funcția de consilier la cabinet consilier de stat
în cadrul aparatului propriu de lucru al prim-ministrului**

Având în vedere prevederile art. 1 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 25/2007 privind stabilirea unor măsuri pentru reorganizarea aparatului de lucru al Guvernului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 99/2008, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 15 lit. c), art. 19 și al art. 21 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data de 27 martie 2017, doamna Mirela Bărbulescu se numește în funcția de consilier la cabinet consilier de stat în cadrul aparatului propriu de lucru al prim-ministrului.

PRIM-MINISTRU

SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Mihai Busuioc

București, 20 martie 2017.

Nr. 275.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.



5 948493 052890